

РЕШЕНИЕ

№ 5188

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7395** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/

Производството е образувано по жалба на [фирма]-С., представлявано от управителя В. Г. А., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Л., [улица], Бизнес център Л., ет.7, против Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 20- 1058-000131 от 15.07.2020 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – С..

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК при издаването ѝ. Липса на посочени конкретни обстоятелства, обуславящи тежестта на извършеното нарушение, която пречатства възможността за съдебен контрол, както и поради липса на мотиви относно целесъобразността ѝ и срока на действие на мярката. Прави се искане за отмяна на оспорената заповед.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – Началник на Сектор „ПП“ при ОДМВР-С. - редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, указан от административния орган в оспорения акт. Заповедта е надлежно връчена, а жалбата срещу заповедта е депозирана чрез административния орган.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1058-000131/15.07.2020 г. по чл. 171, т. 2а, бук "А" от ЗДвП е записано, че на 14.07.20 г. около 10.25 ч. на път II-86, км 102+054, посока от [населено място] към [населено място] на разклона за [населено място], лицето В. Б. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] управлявал влекач "Скания Р 410" с рег. [рег.номер на МПС] и прикачено към него полуремарке "Н. Т. М." с рег. [рег.номер на МПС], собственост на "Г. Б." с ЕИК[ЕИК], след като е лишен от това право по съдебен или административен ред с влязло в законна сила НП №19-1116-002477/25.03.2020 г. Нарушението е установено от мл. автоконтрольор А. И., за което е съставил АУАН, серия ГА бл.№ 21941/14.07.2020 г. за извършено нарушение по чл.150а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата.

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, извършено от В. Б. М. при управление на автомобила на жалбоподателя, е съставен АУАН, серия ГА бл.№ 21941/14.07.2020 г. за извършено нарушение по чл.150а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата. В акта е описано, че управлява влекач "Скания Р 410" с рег. [рег.номер на МПС] и прикачено към него полуремарке "Н. Т. М." с рег. № СВ2299ЕА, собственост на "Г. Б." с ЕИК[ЕИК], след като е лишен от това право по съдебен или административен

ред с влязло в законна сила НП №19-1116-002477/25.03.2020 г. и нарушението е установено от мл. автоконтрольор А. И..

Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК, необорени по надлежния ред от жалбоподателя в хода на производството пред настоящата инстанция.

От събраните по делото доказателства се установява, че дружеството жалбоподател е взело необходимите мерки за прекратяване на трудовоправните отношения с виновния водач.

В хипотезата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП може да се приложи ПАМ „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление и/или е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление – за срок от 6 месеца до една година. Нормата съдържа основания за прилагането на ПАМ, които са алтернативно и кумулативно дадени, но макар в оспорената пред настоящата съдебна инстанция заповед те да не са индивидуализирани като поредност на предложението в посочената разпоредба, от установените фактически основания е явно, че е налице едно от основанията по тази норма за прилагане на ПАМ, а именно моторното превозно средство да е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление. Съгласно чл. 150а, ал. 1 ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/, което се издава от органите на Министерството на вътрешните работи при наличието на предвидените в закона условия /чл. 151 и чл. 152 ЗДвП/ и удостоверява, че лицето има право да управлява МПС от съответната категория. Лишаването от това право по съдебен или административен ред с влязло в законна сила НП №19-1116-002477/25.03.2020 г., е равнозначно на липса на свидетелство за правоуправление. В този смисъл Решение № 7071 от 27.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 337/2014 г., VII отд., Решение № 223 от 9.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 3037/2014 г., VII отд. и др.

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, включително и такива от вида на процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени в закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществяват от съответните служби по тази глава, съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП. Със Заповед на министъра на вътрешните работи са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, посочени са областните дирекции на МВР, а с отделна заповед и упълномощените длъжностни лица в съответните дирекции, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР. Издателят на оспорената пред съда заповед е от компетентните длъжностни лица, които са определени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП и в частност на основание чл. 171, т. 2а.

Процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а от Закона за движението по пътищата № 20-1058-000131/15.07.2020 г., издадена от Началник сектор „ПП“ приОД на МВР-С., е издадена от компетентен орган, както и в предвидената от закона /чл. 172, ал. 1 от ЗДвП/ писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби, но съдът намира, съобразявайки чл. 142, ал. 2 от АПК, че е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. Заповедта за налагане на принудителна административна мярка е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в чл. 146 АПК, включително съответствие с визираните в чл. 22 ЗАНН цели за налагане на ПАМ. Целите на закона се постигат чрез спазване на основните принципи, общите и специални правни норми за поведение, поради което е необходимо пълно и всестранно обсъждане на фактите за всеки конкретен случай, тъй като само по този начин може да се установи дали издаденият административен акт преследва законна цел, дали намесата в правата и свободите на засегнатите лица е пропорционална на преследваната цел и дали е спазен справедлив баланс между обществения интерес и интереса на индивида. Конкретният случай, при който автомобилът на жалбоподателя е управляван от лице, което е лишено от това право по съдебен или административен ред с влязло в законна сила НП №19-1116-002477/25.03.2020 г., без да се установява, че жалбоподателят е знаел, че служителът е лишено от това право, следва да се разграничава от случаите, при които собственик на МПС предоставя за управление собственото си МПС на лице, за което знае, че не притежава валидно свидетелство за управление. Фактът, че очевидно в случая се касае за служител, който не е уведомил работодателя си, че е лишено от право да управлява МПС навежда на извода, че процесната мярка със срок от 6 /шест/ месеца, макар и това да е минимално предвиденият в закона срок, е наложена в несъответствие с целите по чл. 22 от ЗАНН и чл. 171 от ЗДвП, поради което процесната мярка се явява непропорционална спрямо собственика на автомобила и предвид конкретните обстоятелства не би могла да постигне визираните в чл. 171 от ЗДвП цели за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, тъй като, както беше посочено, виновното лице е в процес на уволнение.

Никоя от страните не е правила искане за присъждане на разноски, поради

което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК,
съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-1058-000131/15.07.2020 г. по чл. 171, т. 2а, бук "А" от ЗДвП, издадена от Началник сектор „ПП“ към ОД на МВР-С..

Решението не подлежи на касационно оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: